

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce:

bytem [redacted]
zastoupen JUDr. M. G., obecnou zmocněnkyní
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. MSP-235/2016-ODSK-OTC/10

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. MSP-235/2016-ODSK-OTC/10, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 600 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám obecné zmocněnkyně JUDr. M. G.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. MSP-235/2016-ODSK-OTC/10 (dále také jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný ve věci o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti dle zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obětech trestných činů“) rozhodl tak, že ve výroku I. napadeného rozhodnutí žalobci přiznal dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) a § 28 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů peněžitou pomoc ve výši 10.000 Kč, a ve výroku II. napadeného rozhodnutí žádost žalobce o poskytnutí peněžité pomoci ve výši 40.000 Kč pro nesplnění podmínek v ust. § 24 odst. 1 písm. b), odst. 3 zákona o obětech trestných činů zamítl.
2. Žalobce uvedl, že se dne 26. 7. 2015 stal obětí trestného činu ublížení na zdraví, když byl v [REDAKCE], v meziposchodí čtvrtého a třetího poschodí [REDAKCE] v době okolo 6:55 hod., po vyjití ze svého pokoje č. 49 na snídani, fyzicky napaden a oloupen skupinou ruský hovořících žalobci neznámých osob, kteří ho neznámým předmětem udeřili do hlavy, poté ho povalili na zem, kde mu nastříkali pepřovým sprejem do očí a do tváře, dále ho na zemi kopali do hlavy, skákali mu po hlavě, krku, rukách, nohách a hrudníku, dále mu strhli z krku řetízky z chirurgické oceli a způsobili mu těžké ublížení na zdraví, a to tržnou ránu na hlavě o délce 5 cm, dále celkové trauma hlavy a zlomeninu dvou krčních obratlů. Žalobce uvedl, že mu útočníci způsobili poškození zdraví s dobou léčení od 26. 7. 2015 do 5. 10. 2015, tedy 10 týdnů. Použité násilí se svojí agresivitou a brutalitou vůči žalobci stupňovalo takovým způsobem, že žalobce nabyl dojmu, že ho chtějí zabít; žalobce uvedl, že po útoku ztratil vědomí, a když jej nabyl, necítil ruce.
3. Trestní věc byla usnesením Policie ČR, Obvodní ředitelství policie Praha III, Místní oddělení [REDAKCE] ze dne 15. 8. 2016, č.j. KRPA-305253-84/TČ-2015-001312, dle ust. § 159a odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) pravomocně odložena z důvodu, že se nedá jednoznačně a bez všech pochybností dovodit, kdo, jakým způsobem a intenzitou vedl útok a kdo konkrétně které zranění způsobil a věci odcizil, tedy lze konstatovat, že došlo k fyzickému napadení žalobce, ačkoli nebylo z nashromážděných důkazů zjištěno, že by se uvedeného jednání dopustila konkrétní osoba.
4. Žalobce následně popsal průběh správního řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce dne 22. 9. 2019 požádal o poskytnutí peněžité pomoci ve výši 50.000 Kč dle ust. § 28 odst. 1 písm. b) a dle ust. § 24 odst. 1 písm. b) ve spojení s odst. 3 písm. i) zákona o obětech trestných činů, o žádosti žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím s odůvodněním, že z provedeného dokazování bylo prokázáno, že trestní věc byla vyšetřována jako přečin ublížení na zdraví (§ 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „trestní zákoník“), nikoli jako těžká újma na zdraví (§ 146 odst. 3 trestního zákoníku), že žalovaný je vázán pravomocným rozhodnutím orgánu činném v trestním řízení, že vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění především znamená velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného a že k tak závažnému zásahu do zdraví žalobce po dobu přesahující 6 týdnů nedošlo.

5. Žalobce namítl, že rozhodnutí je nezákonné, žalobce byl výrokem rozhodnutí zkrácen na svých právech, trestným činem mu byla způsobena těžká újma na zdraví (ve smyslu ust. § 24 odst. 3 písm. i) zákona o obětech trestných činů) a náleží mu tedy částka dle ust. § 28 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů v paušální výši 50.000 Kč. Dle žalobce napadené rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu a z nesprávného právního posouzení.
6. Žalobce konkrétně namítl, že žalovaný je dle zvláštního zákona o obětech trestných činů povinen si sám posoudit, zda je konkrétní osoba ve smyslu tohoto zákona obětí, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví (§ 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů), či zda jí byla způsobena těžká újma na zdraví (§ 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů). Dle žalobce není žalovaný při posouzení otázky rozsahu ublížení na zdraví vázán rozhodnutím orgánu činného v trestním řízení; naopak má žalovaný za tím účelem sám provést dokazování a věc posoudit. Zákon o obětech trestných činů neodkazuje na trestní zákoník, ani na vázanost rozhodnutím v trestním řízení, ale za účelem odškodňování obětí trestných činů stanovuje svoje definice a pojmy. Žalobce dále uvedl, že nadto se vyšetřovatel podrobnou kvalifikací trestného činu ani nezaobíral, když předmětná věc není do dnešního dne řádně vyšetřena a je pravomocně odložená. Vyšetřovatel trestný čin kvalifikoval v den útoku, tedy v době, kdy ještě neměl všechny lékařské zprávy a potvrzení, které dle svého vyjádření žalobce předložil žalovanému; tedy i z toho důvodu byl žalovaný povinen posoudit důsledky trestného činu na zdraví žalobce. K tomu žalobce v doplnění žaloby uvedl, že vyšetřovatel následně zdravotní stav žalobce vůbec neposuzoval a ani se nezabýval podobnější kvalifikací trestného činu ve vztahu ke způsobené újmě na zdraví, jelikož trestní stíhání nebylo vedeno vůči konkrétnímu pachateli. Žalobce poukázal na to, že vázanost žalovaného zákonem o obětech trestných činů ve věci posouzení otázky, zda nějakým trestným činem došlo k ublížení na zdraví, či k těžké újmě na zdraví, za účelem poskytnutí peněžité pomoci obětem trestných činů vyplývá i ze znění ust. § 24 odst. 1 zákona o obětech trestných činů. Dle žalobce tak není podstatná kvalifikace trestného činu, ale skutečnost, že v důsledku trestného činu došlo k ublížení na zdraví nebo k těžké újmě na zdraví. Žalovaný by měl o peněžité pomoci rozhodovat nikoli svévolně, s poukazem na rozhodnutí o odložení věci, ale zejména dle tohoto zákona.
7. Žalobce dále namítal, že došlo k nesprávnému zjištění skutkového stavu a nesprávnému právnímu posouzení ohledně tvrzení žalovaného, že u žalobce nedošlo k závažnému zásahu do zdraví po dobu přesahující 6 týdnů. Dle žalobce z předložených důkazů vyplývá, že byl v důsledku trestného činu v pracovní neschopnosti po dobu 10 týdnů (od 26. 7. 2015 do 5. 10. 2015), utrpěl zranění hlavy, krční páteře, tržnou ránu na hlavě a zejména zlomeninu dvou krčních obratlů; dne 27. 7. 2015 mu byl v nemocnici nasazen tvrdý krční límec Philadelphia, aby žalobce nemohl s hlavou a krkem vůbec hýbat. Po 5 týdnech a 4 dnech od útoku ortopéd žalobci doporučil tvrdý krční límec ještě 1 týden ponechat. Celkem tedy měl tento krční límec nasazen od 27. 7. 2015 do 9. 9. 2015, tj. 6 týdnů a 3 dny. Dne 9. 9. 2015 byl žalobci nasazen Shanzův límec, který měl žalobce nasazen od 9. 9. 2015 do 5. 10. 2015, tj. 3 týdny a 5 dní. V pracovní neschopnosti byl po dobu 10 týdnů. Žalobce uvedl, že byl po dobu nošení tvrdého krčního límce velmi omezený ve všech běžných činnostech života (hygiena, jedení, spaní, chození, oblékání a svlékání apod.). Žalobce uvedl, že mohl jenom sedět, prakticky nemohl vykonávat žádnou běžnou činnost, nemohl

otáčet hlavou, předklánět se, jídlo musel zdvihát až do výšky hlavy. Prakticky při všech běžných úkonech žalobce potřeboval pomoc druhé osoby, otáčel se jen celým tělem. Tvrdý krční límec žalobci dle jeho vyjádření bránil v normálním spánku, musel spát vsedě. Žalobce dále uvedl, že trpěl bolestmi. Po nasazení Shanzova límce žalobce mohl ležet, nicméně byl dále omezený v pohybu a nemohl vykonávat všechny obvyklé činnosti. Vážná porucha zdraví (zlomenina dvou krčních obratlů a poranění hlavy) žalobci výrazně ztížila obvyklý způsob života v období od 26. 7. 2015 do 5. 10. 2015 a trvala nejméně 6 týdnů. Žalobce v doplnění žaloby uvedl, že zákonodárce újmu dle ust. § 24 odst. 3 písm. i) zákona o obětech trestných činů nepodmiňuje permanentním upoutáním na lůžko a v případě poruchy zdraví trvající minimálně 6 týdnů se tedy jedná o těžkou újmu na zdraví. Dle žalobce pracovní neschopnost a všechna výše uvedená omezení v obvyklém způsobu života představují citelnou újmu. Hodnocení ublížení na zdraví a těžké újmy na zdraví v rozporu a nad rámec ust. § 24 zákona o obětech trestných činů je v rozporu s principem právní jistoty, principem předvídatelnosti práva a principem ochrany legitimního očekávání. Žalobce tak považuje závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí za svévolné, nedůvodné, nemající legitimní základ, což vede k zásadnímu porušení principu právní jistoty jako základního požadavku právního státu.

8. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. K námitkám žalobce ohledně kvalifikace skutku uvedl, že poslední usnesení Policie ČR o odložení věci dle ust. § 159 odst. 5 trestního řádu bylo vydáno dne 15. 8. 2016, tedy veškeré žalobcem předložené lékařské zprávy (kromě posudku o bolestném) byly součástí předmětného vyšetřovacího spisu Policie ČR, ze kterého žalovaný v rámci dokazování vycházel. Žalovaný učinil nesporným tvrzení žalobce o nutnosti užívat tvrdý krční límec Philadelphia od 26. 7. 2015 a dále, že žalobci bylo v rámci vyšetření ortopedem dne 3. 9. 2015 doporučeno nosit krční límec ještě další týden a že pracovní neschopnost žalobce trvala od 26. 7. 2015 do 5. 10. 2015.
9. Žalovaný nesouhlasil se závěry žalobce, že se v jeho případě jednalo o natolik závažnou poruchu zdraví, která by jej omezovala v obvyklém způsobu života minimálně po dobu 6 týdnů. Dle žalovaného vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění představuje zejména velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného, např. permanentní upoutání na lůžko, nesamostatnost v úkonech hygieny a další základní sebeobsluhy, což nelze zaměňovat s delší pracovní neschopností. Jak žalovaný po provedeném dokazování uzavřel, dle žalovaného k tak závažnému zásahu do zdraví u žadatele po dobu přesahující 6 týdnů nedošlo. Z lékařských zpráv se dle žalovaného podává, že se žalobci doporučuje nošení tvrdého krčního límce po dobu dalšího týdne, nicméně současně také že neurologický nálezn je v normě, dále že je „*bez zjevných ložiskových změn*“ (lékařské zprávy ze dne 3. 9. 2015), „*[s]ubjektivně bez těžkostí, objektivně beze změn, HK – pohyb volný..., bez zjevných ložiskových změn...*“ (lékařská zpráva z 9. 9. 2015). Dle žalovaného tak nelze spolehlivě dospět k závěru, že by se ještě ke dni 3. 9. 2015 mělo jednat o velmi citelnou újmu.
10. Dále žalovaný uvedl, že o tom, zda je konkrétní skutek trestným činem a jakým trestným činem, jsou příslušné rozhodovat pouze orgány činné v trestním řízení; nemůže tak činit správní orgán při posuzování žádosti o poskytnutí peněžité pomoci. Dle žalovaného jsou definice těžké újmy na zdraví (újmy na zdraví) dle trestního zákoníku a zákona o obětech

trestných činů v podstatě totožné a bylo by absurdní, aby si správní orgán při posuzování žádosti o poskytnutí peněžité pomoci posuzoval újmu na zdraví odlišně od orgánů činných v trestním řízení. Dle žalovaného taková situace může nastat v případě, kdy by věc byla příslušným orgánem Policie ČR odložena po velmi krátké době, kdy může u poškozeného omezení v běžném způsobu života nadále trvat a příslušný orgán Policie ČR ještě nemá k dispozici všechny aktuální lékařské zprávy. Žalovaný uvedl, že v této věci měla Policie ČR k dispozici totožné lékařské zprávy, které byly spolu se žádostí doručeny žalovanému.

11. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
12. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 3. 2017, č. j. MSP-235/2016-ODSK-OTC/10, ve věci o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti dle zákona o obětech trestných činů ve výroku I. napadeného rozhodnutí přiznal žalobci dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) a § 28 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů, peněžitou pomoc ve výši 10.000 Kč a ve výroku II. napadeného rozhodnutí zamítl žádost žalobce o poskytnutí peněžité pomoci ve výši 40.000 Kč pro nesplnění podmínek v ust. § 24 odst. 1 písm. b), odst. 3 zákona o obětech trestných činů. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dne 22. 9. 2016 byla žalovanému doručena žádost žalobce, ve které se domáhal poskytnutí peněžité pomoci obětem trestných činů dle ust. § 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů v paušální částce 50.000 Kč. Žalovaný uvedl, že žádost posuzoval nejen dle k žádosti přiložených příloh, ale také si vyžádal předmětný spisový materiál Policie ČR, sp. zn. KRPA-305253/TČ-2015-001312. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že bylo zjištěno, že se žalobce stal dne 26. 7. 2015 obětí přečinu ublížení na zdraví dle ust. § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Věc byla (potřetí) odložena usnesením Policie ČR ze dne 15. 8. 2016, neboť se (opět) nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání. Žalovaný z vyžádaného spisového materiálu zjistil, že žalobce v důsledku jednání neznámých pachatelů utrpěl zranění v podobě tržné rány na hlavě v délce 5 cm a frakturu 2 krčních obratlů, kdy mu uvedeným jednáním byla způsobena pracovní neschopnost po dobu od 26. 7. 2015 do 5. 10. 2015. Z předložených lékařských zpráv bylo dále zjištěno, že žadateli byl v důsledku utrpěného zranění předepsán krční límec. Z lékařské zprávy Nemocnice Na Bulovce ze dne 26. 7. 2015 žalovaný zjistil, že krční límec byl žalobci předepsán od 26. 7. 2015, analgetika měl žalobce užívat dle potřeby. Kontrolu měl žalobce podstoupit již v místě svého bydliště za 2 dny. Z lékařské zprávy ze dne 27. 7. 2015 dále žalovaný zjistil, že žalobci byl vypsán poukaz na tvrdý krční límec a že mu byl předepsán klidový režim a ke kontrole se měl dostavit za 10-14 dní. Z lékařské zprávy ze dne 3. 9. 2015 žalovaný zjistil, že žalobci byl předepsán krční límec Philadelphia na dobu 4 týdnů. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí provedl přehled související právní úpravy, k níž uvedl, že definice těžké újmy na zdraví dle trestního zákoníku (§ 122 odst. 2) a dle zákona o obětech trestných činů (§ 24 odst. 3) jsou v podstatě totožné. Žalovaný z provedeného dokazování došel k závěru, že bylo prokázáno, že předmětná trestní věc byla vyšetřována jako přečin ublížení na zdraví dle ust. § 146 odst. 1 trestního zákoníku, nikoli těžké újmy na zdraví dle ust. § 146 odst. 3 trestního zákoníku. Jelikož je správní orgán vázán pravomocným rozhodnutím orgánu činného v trestním řízení, kterému jako jedinému přísluší rozhodnout o tom, zda je konkrétní skutek trestným činem a jakým, je možné nárok žalobce posoudit jedině z pohledu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů, tj. lze žalobce považovat obětí, které bylo trestným činem způsobeno

ublížení na zdraví. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že aby se mohlo jednat o těžkou újmu na zdraví, musí se jednat o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění a musí mít delší trvání; dle ust. § 24 odst. 3 písm. i) zákona o obětech trestných činů musí jít o „poruchu zdraví trvající nejméně po dobu 6 týdnů“. Žalovaný dále uvedl, že vážná porucha nebo vážné onemocnění na rozdíl od ublížení na zdraví představují velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného, kterým je např. permanentní upoutání na lůžko, nesamostatnost v úkonech hygieny atd. Dle žalovaného k natolik závažnému zásahu do zdraví u žalobce přesahující dobu 6 týdnů nedošlo, přestože žalobce byl po delší dobu v pracovní neschopnosti, kterou však nelze zaměňovat stzv. citelným omezením v obvyklém způsobu života. Žalobci tak dle žalovaného nelze poskytnout peněžitou pomoc ve výši paušální částky 50.000 Kč dle ust. § 28 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů, neboť žalobce nelze považovat za oběť trestného činu, které byla v důsledku trestného činu způsobena těžká újma na zdraví ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. b), odst. 3 zákona o obětech trestných činů. Z předložených dokumentů a studia příslušného trestního spisu lze dle žalovaného dospět k závěru, že žalobce lze považovat za oběť, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů, neboť žalobce zcela prokazatelně naplnil podmínky stanovené v ust. § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů.

13. Z usnesení Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha III, Místní oddělení [REDAKCE] ze dne 15. 8. 2016, č. j. KRPA-305253-84/TČ-2015-001312, soud zjistil, že žalobce byl dne 26. 7. 2015 v [REDAKCE], v meziposchodí čtvrtého a třetího patra [REDAKCE], v době okolo 6:55 hod., když šel ze svého pokoje č. 49 na snídani, fyzicky napaden neznámým pachatelem tak, že měl být nezjištěným předmětem udeřen zezadu do hlavy, povalen na zem, měl mu být nastříkán pepřový sprej do obličeje a na zemi měl být dále fyzicky napadán, a to opakovaně kopy do hlavy, rukou, nohou, hrudníku a během napadení mu měl být odcizen řetizek z chirurgické oceli v hodnotě 2.200 Kč. Uvedeným jednáním neznámý pachatel žalobci způsobil tržnou ránu na hlavě v délce 5 cm a frakturu 2 krčních obratlů, a způsobil mu pracovní neschopnost. Trestní věc byla kvalifikována jako podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle ust. § 146 odst. 1 trestního zákoníku a byla tímto usnesením dle ust. § 159a odst. 5 trestního řádu odložena, protože se nepodařilo zjistit skutečnosti, opravňující zahájit trestní stíhání dle ust. § 160 trestního řádu, když nebylo jednoznačně a bez pochybností zjištěno, že by se jednání dopustila konkrétní osoba.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“); rozhodoval přitom ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť jak bude dále uvedeno, skutkový stav, jež vzal žalovaný (jako správní orgán) za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
15. Podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů právo na peněžitou pomoc má oběť, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví.

16. Podle ust. § 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů právo na peněžitou pomoc má oběť, které byla v důsledku trestného činu způsobena těžká újma na zdraví.
17. Podle ust. § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů se ublížením na zdraví pro účely tohoto zákona rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje nejméně po dobu tří týdnů obvyklý způsob života oběti a který vyžaduje lékařského ošetření.
18. Podle ust. § 24 odst. 2 písm. i) zákona o obětech trestných činů se těžkou újmou na zdraví pro účely tohoto zákona rozumí jen vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění. Za těchto podmínek je těžkou újmou na zdraví porucha zdraví trvající nejméně po dobu 6 týdnů.
19. Podle ust. § 26 odst. 2 písm. a) zákona o obětech trestných činů nejsou-li na základě výsledku šetření orgánů činných v trestním řízení důvodné pochybnosti o tom, že se stal trestný čin, v důsledku kterého byla oběti způsobena smrt, škoda na zdraví nebo nemajetková újma, peněžitá pomoc se poskytne také tehdy, jestliže byla věc odložena z důvodu podle § 159a odst. 2 až 4 trestního řádu nebo protože se pachatele nepodařilo zjistit nebo je trestně neodpovědný pro nepřičetnost.
20. Podle ust. § 122 odst. 1 trestního zákoníku se ublížením na zdraví rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje, nikoli jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného a který vyžaduje lékařského ošetření.
21. Podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
22. Podle ust. § 56 věty první správního řádu závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce.
23. Podle ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.
24. Podle ust. § 68 odst. 3 věty první správního řádu se v odůvodnění [rozhodnutí] uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

25. Městský soud v Praze k věci konstatuje, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o nutnosti užívat tvrdý krční límec Philadelphia od 26. 7. 2015, že žalobci bylo v rámci vyšetření dne 3. 9. 2015 ortopedem doporučeno nosit krční límec ještě další týden, a že pracovní neschopnost žalobce trvala od 26. 7. 2015 do 5. 10. 2015. Městský soud vzal tato shodná tvrzení účastníků řízení o skutkovém stavu za svá.
26. Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou žalobce ohledně nesprávného právního posouzení věci žalovaným. Žalobce namítal, že mu uvedeným trestným činem byla způsobena těžká újma na zdraví ve smyslu ust. § 24 odst. 3 písm. i) zákona o obětech trestných činů a je tedy obětí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. b), nikoli že je obětí, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů.
27. Jak bylo ze správního spisu zjištěno, Policie ČR jako orgán činný v trestním řízení výše popsané fyzické napadení žalobce neznámým pachatelem kvalifikovala v usnesení Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha III, MO [REDACTED] ze dne 15. 8. 2016, č. j. KRPA-305253-84/TČ-2015-001312, jako přečin ublížení na zdraví podle ust. § 146 odst. 1 trestního zákoníku a věc uvedeným usnesením odložila dle ust. § 159a odst. 5 trestního řádu, protože se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání dle § 160 trestního řádu, když nebylo jednoznačně a bez pochybností zjištěno, že by se jednání dopustila konkrétní osoba. Doložka právní moci není na uvedeném usnesení vyznačena.
28. Žalovaný tuto právní kvalifikaci uvedeného skutku v rámci řízení o žádosti žalobce o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti převzal do odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že *„správní orgán je vázán pravomocným rozhodnutím orgánu činného v trestním řízení, kterému jako jedinému přísluší rozhodnout o tom, zda konkrétní skutek je trestným činem a jakým trestným činem“*. Žalovaný na základě této úvahy dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že nárok žalobce lze posoudit toliko z pohledu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů a žalobce tak lze považovat za oběť, které bylo trestným činem způsobeno ublížení na zdraví.
29. Žalovaný k uvedenému závěru v napadeném rozhodnutí ještě doplnil, že aby se mohlo jednat o těžkou újmu na zdraví, musí se jednat o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění a porucha zdraví musí trvat nejméně po dobu 6 týdnů. Vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění dle žalovaného představuje především velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného, čímž je např. permanentní upoutání na lůžko, nesamostatnost v úkonech hygieny a další sebeobsluhy. Žalovaný k této úvaze pouze konstatoval, že k tak závažnému zásahu do zdraví u žadatele po dobu přesahující 6 týdnů nedošlo a že přestože byl žalobce po delší dobu v pracovní neschopnosti, nelze to zaměňovat s tzv. citelným omezením v obvyklém způsobu života.
30. Městský soud v Praze ty právní závěry neshledal souladnými se zákonem.
31. Přestože není účel zákona o obětech trestných činů v zákoně výslovně deklarován, lze jej dovodit z jeho ustanovení. Zákon o obětech trestných činů tak má sloužit ke *„zlepšení postavení obětí trestných činů i mimo trestní řízení a zajištění toho, aby s nimi bylo ze strany orgánů činných v trestním řízení zacházeno citlivě a aby byla respektována jejich důstojnost“*

(DURDÍK, Tomáš, Ludmila ČÍRTKOVÁ, Daniela HÁKOVÁ a Petra VITOUŠOVÁ. Komentář k § 1. Zákon o obětech trestných činů: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer). Stejně tak již bylo několikrát v judikatuře Nejvyššího správního soudu připomenuto, že předně je jeho hlavním účelem překlenutí tíživé sociální situace oběti trestné činnosti; peněžitá pomoc ze strany státu současně plní též funkci reparační (ust. § 25 zákona o obětech trestných činů) (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č.j. 9 As 423/2018-29, ze dne 29. 3. 2018, č.j. 10 As 278/2017-46; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud též aproboval názor městského soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č.j. 9 A 5/2015-61, že „*smyslem zákona je zmírnit dopady spáchaného trestného činu na život obětí a naplnit celosvětový trend posilování práv obětí zmíněný i v důvodové zprávě k zákonu*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č.j. 9 As 423/2018-29).

32. Okruh oprávněných žadatelů uvedené peněžité pomoci je upraven v ust. § 24 odst. 1 zákona o obětech trestných činů. Odstavce 2 a 3 citovaného ustanovení obsahují definice pojmů ublížení na zdraví a těžké újmy na zdraví. Předpoklady poskytnutí peněžité pomoci jsou upraveny v ust. § 26 zákona o obětech trestných činů, kdy dle odst. 1 se peněžitá pomoc poskytne, jestliže pachatel trestného činu, kterým byla způsobena škoda na zdraví nebo nemajetková újma, byl uznán vinným nebo zproštěn obžaloby pro nepřičetnost. Nicméně jak z důvodové zprávy k tomuto zákonu vyplývá, „*[p]eněžitá pomoc, která slouží především k překlenutí zhoršené sociální situace způsobené obětí trestným činem (srov. § 25), musí být rychlá. Nelze proto v některých případech čekat na zahájení trestního řízení vůči konkrétní osobě, vůči níž by oběť uplatňovala nárok. Peněžitá pomoc by byla závislá i na tom, zdali se podaří pachatele zjistit, což jde proti účelu tohoto institutu*“. Zákon o obětech trestných činů tak upravuje další případy, kdy je možné oběti poskytnout peněžitou pomoc, a to v odst. 2 písm. a) – c) citovaného ustanovení, podle kterého nejsou-li na základě výsledku šetření orgánů činných v trestním řízení důvodné pochybnosti o tom, že se stal trestný čin, v důsledku kterého byla oběti způsobena smrt, škoda na zdraví nebo nemajetková újma, peněžitá pomoc se poskytne také tehdy, jestliže a) byla věc odložena z důvodu podle § 159a odst. 2 až 4 trestního řádu nebo protože se pachatele nepodařilo zjistit nebo je trestně neodpovědný pro nepřičetnost, b) trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu podle § 172 odst. 1 písm. d) nebo e) nebo podle § 172 odst. 2 trestního řádu, nebo c) rozhodnutí podle odstavce 1 dosud nebylo vyhlášeno nebo nenabylo právní moci.
33. Městský soud k tomu s odkazem na komentářovou literaturu uvádí, že odstavec 1 citovaného ustanovení upravuje typické situace, „*kdy je nepochybné, že se čin stal, kdo se ho dopustil, a tedy je postaveno nájisto, že je zde i osoba oběti. V odstavci 2 jsou případy, z nichž lze dovozovat (není-li pochybnost), že se trestný čin stal, a tedy že je zde i osoba oběti*“ (GRÍVNA, Tomáš, ŠÁMAL, Pavel, VÁLKOVÁ, Helena a kol., Zákon o obětech trestných činů. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 180). Z uvedeného vyplývá, že zákon o obětech trestných činů upravuje i další případy pro poskytnutí peněžité pomoci, v nichž trestní řízení (sice) skončilo dříve, než došlo k odsouzení či zproštění pachatele z důvodů uvedených výše, nicméně je možné v takových případech uzavřít, že k jednání, jež naplňuje skutkovou podstatu trestného činu, došlo a není pochyb o tom, že fyzická osoba je obětí tohoto činu (viz GRÍVNA, Tomáš, ŠÁMAL, Pavel, VÁLKOVÁ, Helena a kol., Zákon o obětech trestných činů. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 180). Jedním z těchto případů je i situace, kdy „*se nepodařilo pachatele trestného činu zjistit (tj. v*

případě odložení věci před zahájením trestního stíhání z důvodu neznámého pachatele podle § 159a odst. 5 tr. řádu“ (DURDÍK, Tomáš, Ludmila ČÍRTKOVÁ, Daniela HÁKOVÁ a Petra VITOUŠOVÁ. Komentář k § 26. Zákon o obětech trestných činů: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).

34. O takovou situaci se jedná v projednávané věci. Předmětná trestní věc podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle ust. § 146 odst. 1 trestního zákoníku byla odložena dle ust. § 159a odst. 5 trestního řádu usnesením Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha III, MO [REDAKCE] ze dne 15. 8. 2016, č.j. KRPA-305253-84/TČ-2015-001312, jelikož se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání dle ust. § 160 trestního řádu, když se nepodařilo jednoznačně a bez pochybností zjistit, že by se jednání dopustila konkrétní osoba. K tomu musí městský soud konstatovat, že přestože nebyla zjištěna totožnost pachatele uvedeného trestného činu, nebylo v předmětné trestní věci pochyb o tom, že k jednání, jež naplňuje skutkovou podstatu trestného činu, došlo a stejně tak bylo zcela zřejmé, že se žalobce stal obětí tohoto činu.
35. Dle ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu si správní orgán nemůže učinit sám úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Z citovaného ustanovení skutečně vyplývá, že žalovaný v řízení o žádosti žalobce o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti není oprávněn si sám posoudit, jaký konkrétní trestný čin se stal a která osoba jej konkrétně spáchala. Žalovaný jako správní orgán je vázán pravomocným rozhodnutím orgánu činného v trestním řízení, jež je jediný příslušný rozhodnout o tom, zda je konkrétní skutek trestným činem a jakým trestným činem. Žalovaný je tak ohledně těchto otázek odkázán na výsledky šetření orgánů činných v trestních řízeních. Žalovaný je nicméně povinen si v souladu se zákonem o obětech trestných činů v rámci řízení o žádosti o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti sám posoudit, zda byly splněny všechny zákonné předpoklady pro její poskytnutí, a to včetně otázky, zda bylo žalobci v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví, či mu byla v důsledku trestného činu způsobena těžká újma na zdraví (ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a), či písm. b) zákona o obětech trestných činů). V nyní posuzované věci tak nepostačovalo odkázat na zjištění, že trestní věc byla vyšetřována orgány činnými v trestním řízení jako přečin ublížení na zdraví dle ust. § 146 odst. 1 trestního zákoníku.
36. Městský soud nadto uvádí, že v posuzované věci ani nelze učinit závěr, že usnesením o odložení věci dle § 159a odst. 5 trestního řádu bylo příslušným orgánem veřejné moci rozhodnuto o tom, zda byl konkrétní trestný čin spáchán a kdo za něj odpovídá. Usnesení o odložení věci dle § 159a odst. 5 trestního řádu není meritorním rozhodnutím a dle judikatury Nejvyššího soudu i komentářové literatury netvoří překážku věci pravomocně rozhodnuté (*rei iudicatae*), a to přestože je vydáváno ve formě usnesení a nabývá právní moci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č.j. 1 As 162/2012-44).
37. S ohledem na výše uvedené byl žalovaný povinen si v rámci řízení o žádosti o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti posoudit, zda bylo žalobci jako oběti v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů, či mu byla v důsledku trestného činu způsobena těžká újma na zdraví ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů. Tento názor městského soudu dokládá také skutečnost, že přestože je definice pojmu ublížení na zdraví v zákoně o

obětech trestných činů (ust. § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů) převzata z trestního zákoníku (§ 122 odst. 1 trestního zákoníku), obsahuje jednu zásadní odlišnost, a to výslovnou časovou specifikaci délky trvání znesnadnění obvyklého způsobu života, když ust. § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů tuto dobu výslovně stanovuje termínem „po dobu tří týdnů“. Lze tak učinit závěr, že v řízení o žádosti o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti mohou nastat situace, při kterých „i když z trestněprávního hlediska půjde o ublížení na zdraví, z pohledu tohoto ustanovení se nemusí o ublížení na zdraví jednat“ (viz GRIVNA, Tomáš, ŠÁMAL, Pavel, VÁLKOVÁ, Helena a kol. Zákon o obětech trestných činů. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 166). Žalovaný si tak musí otázku, zda bylo žalobci jako oběti v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví, či zda mu byla v důsledku trestného činu způsobena těžká újma na zdraví, v předmětném řízení posoudit sám.

38. Městský soud tak uvádí, že žalovaný věc po právní stránce nesprávně posoudil, čímž způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí.
39. Městský soud v Praze dále z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nad výše uvedené nesprávné právní závěry uvedl, že aby se mohlo jednat o těžkou újmu na zdraví, musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění trvající po dobu nejméně 6 týdnů. Vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění dle žalovaného představuje především velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného, čímž je např. permanentní upoutání na lůžko, nesamostatnost v úkonech hygieny a další sebeobsluhy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že k tak závažnému zásahu do zdraví u žadatele po dobu přesahující 6 týdnů nedošlo a že přestože byl žalobce po delší dobu v pracovní neschopnosti, nelze ji zaměňovat s tzv. citelným omezením v obvyklém způsobu života. Žalovaný uzavřel, že žalovaný splňuje podmínky pro poskytnutí peněžité pomoci oběti, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví (§ 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů).
40. K tomu městský soud uvádí, že žalovaný v řízení o žádosti žalobce o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti provedl důkaz trestním spisem Policie ČR, sp. zn. KRPA-305253/TČ-2015-001312, jehož součástí měly být také lékařské zprávy ze dne 26. 7. 2015, 27. 7. 2015 a 3. 9. 2015. Žalovaný z obsahu těchto lékařských zpráv ve svém (napadeném) rozhodnutí vycházel, když v něm uvedl, že žadateli byl v důsledku utrpěného zranění předepsán krční límec. Z lékařské zprávy Nemocnice Na Bulovce ze dne 26. 7. 2015 žalovaný v napadeném rozhodnutí zjistil, že krční límec byl žalobci předepsán od 26. 7. 2015, analgetika měl žalobce užívat dle potřeby. Kontrolu měl žalobce podstoupit již v místě svého bydliště za 2 dny. Z lékařské zprávy ze dne 27. 7. 2015 dále žalovaný zjistil, že žalobci byl vypsán poukaz na tvrdý krční límec a že mu byl předepsán klidový režim a ke kontrole se měl dostavit za 10-14 dní. Z lékařské zprávy ze dne 3. 9. 2015 žalovaný zjistil, že žalobci byl předepsán krční límec Philadelphia na dobu 4 týdnů.
41. Městský soud nicméně musí konstatovat, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán při hodnocení provedených důkazů řídil a jak tedy žalovaný dospěl k závěru o skutkovém stavu. Městský soud v Praze zde připomíná, že dle ust. § 68 odst. 3 věty první správního řádu se v odůvodnění [rozhodnutí] uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil

při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Městský soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný z provedených lékařských zpráv ze dne 26. 7. 2015, 27. 7. 2015 a 3. 9. 2015 dospěl pouze k velmi úspornému závěru, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalovaný byl tzv. velmi citelně omezen v obvyklém způsobu života po dobu nepřesahující 6 týdnů, a to aniž by žalovaný uvedl, po jakou konkrétní dobu k takovému omezení došlo, v čem konkrétně žalovaný takové omezení spatřoval, na základě jakých konkrétních skutečností žalovaný tyto závěry učinil, jak jednotlivé zjištěné skutečnosti hodnotil atd. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, jaká konkrétní skutková zjištění a jaké důvody vedly žalovaného k závěru, že porucha zdraví trvala po dobu nepřesahující 6 týdnů.

42. Je pravdou, že posouzení otázky, zda v důsledku trestného činu došlo k ublížení na zdraví, či k těžké újme na zdraví ve smyslu zákona o obětech trestných činů, je otázkou právní, kterou v tomto případě řeší správní orgány – žalovaný. Nicméně žalovaný tak musí činit na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány jsou v řízení o žádosti o poskytnutí peněžité pomoci ve smyslu zákona o obětech trestných činů v souladu s ust. § 3 správního řádu povinny zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. To se ovšem v nyní posuzované věci nestalo. Žalovaný se ve svém rozhodnutí skutkovým stavem dostatečně nezabýval a své pochybnosti o skutkovém stavu dokonce výslovně připustil, byť nikoli v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale až ve svém vyjádření k žalobě, když uvedl, že *„s ohledem na lékařské zprávy shora uvedené nelze spolehlivě dospět k závěru, že by se ještě k datu 3. 9. 2015 dalo hovořit o velmi citelné újme, jak se uvádí shora. Tento svůj závěr žalovaný opírá právě o zprávy ošetřujících lékařů ze dne 3. 9. 2015 a 9. 9. 2015“*.
43. Jak již bylo uvedeno, posouzení výše uvedené otázky musí vycházet z úplného zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný jako správní orgán musí při svém právním posouzení, zda je žalobce obětí, které v důsledku trestného činu bylo ublíženo na zdraví (ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů), či obětí, které v důsledku trestného činu byla způsobena těžká újma na zdraví (ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů), vycházet ze skutkových závěrů o zdravotním stavu žalobce. Ty jsou ovšem založeny na odborných (lékařských) znalostech. Jestliže žalovaný jako správní orgán takové odborné znalosti nemá a současně si toto odborné posouzení zdravotního stavu žalobce nemůže opatřit od jiného správního orgánu, je na místě, aby žalovaný za účelem zjištění dopadů trestného činu na zdraví žalobce ve věci ustanovil znalce dle ust. § 56 správního řádu.
44. Tento názor taktéž podporuje komentářová literatura k ust. § 122 trestního zákoníku, ve kterém jsou pro účely trestního řízení obsaženy definice ublížení na zdraví a těžké újmy na zdraví a které jsou aplikovány orgány činnými v trestním řízení. Soud na tomto místě připomíná, že definice ublížení na zdraví a těžké újmy na zdraví ve smyslu zákona o obětech trestných činů (ust. § 24 odst. 2 a 3 zákona o obětech trestných činů) jsou s drobnými odchylkami převzaty z trestního zákoníku (ust. § 122 odst. 1 a 2 trestní zákoník). Jak vyplývá z komentářové literatury k ust. § 122 trestního zákoníku, *„[o]tázka, zda v konkrétním případě jde o některý druh těžké újmy na zdraví, je otázkou právní, jejíž*

řešení přísluší orgánům činným v trestním řízení a v konečné fázi soudu. Tuto otázku ovšem soud řeší zpravidla na podkladě posudku znalce, resp. znalců z oboru lékařství, poněvadž právní posouzení jednotlivých typů těžké újmy na zdraví mohou zpravidla usnadnit soudně lékařská hlediska. Znalec či znalci se zde vyjadřují zejména k povaze a závažnosti zranění nebo onemocnění, k příčinám jeho vzniku, k potíží z něj nastalých pro poškozeného, k povaze, závažnosti a délce trvání omezení obvyklého způsobu života poškozeného, ke způsobu a trvání jeho léčení a k jeho eventuálním následkům. V jednoduchých případech je možno se spokojit místo znaleckého posudku s odborným vyjádřením lékaře specialisty (srov. § 105 odst. 1 TrŘ)” (ŠÁMAL, Pavel, GRIVNA, Tomáš, HERCZEG, Jiří a kol. Trestní zákoník. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 1314). Tyto závěry lze jistě aplikovat i na nyní projednávanou věc. Žalovaný tak pochybil, když přes své pochybnosti o důsledcích trestného činu na zdravotní stav žalobce v řízení neustanovil dle ust. § 56 správního řádu znalce z oboru lékařství (zdravotnictví) za účelem odborného (lékařského) posouzení poruchy zdraví žalobce a dostatečným způsobem nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu).

45. Městský soud tak uzavírá, že žalovaný nejprve ve věci dospěl k nesprávnému právnímu závěru, když konstatoval, že je třeba nárok žalobce posoudit z pohledu oběti ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů, a to s ohledem na vázanost správních orgánů pravomocným rozhodnutím orgánu činného v trestním řízení, kterému jedinému přísluší rozhodnout o tom, zda konkrétní skutek je trestným činem a jakým trestným činem, a následně ve svých dalších úvahách žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když za účelem posouzení odborné otázky týkající se závažnosti poruchy zdraví žalobce, o čemž vyvstaly ve věci důvodné pochybnosti, neustanovil znalece, který by na tyto odborné (lékařské) otázky kvalifikovaně odpověděl. Žalovaný tak ve věci nemohl správně posoudit, zda žalobci vznikl nárok na peněžitou pomoc jako oběti, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví (ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů), či jí byla v důsledku trestného činu způsobena těžká újma na zdraví (ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů). Napadené rozhodnutí je tak s ohledem na nesprávné právní posouzení věci nezákonné a současně trpí vadami řízení, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný tak musí v dalším řízení ve věci zjistit úplný skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a poté sám posoudit, zda žalobce splňuje všechny zákonné podmínky pro poskytnutí peněžité pomoci ve smyslu zákona o obětech trestných činů, a to včetně posouzení sporné otázky, zda je žalovaný obětí trestného činu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a), či písm. b) zákona o obětech trestných činů.
46. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí Městský soud v Praze uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal jako nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, kdy nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost má přednost před případnou nepřezkoumatelností pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat jen u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Jako nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nesrozumitelnost lze shledat takové rozhodnutí, ze kterého nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl, což může být

založeno absencí výroku rozhodnutí, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo vnitřní rozporností. Takové nedostatky musí zabraňovat porozumění výroku, tj. zabraňovat zjištění, jak správní orgán rozhodl (Kühn, Zdeněk; Kocourek, Tomáš; aj. Soudní řád správní: Komentář, Praha, 2019 [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X). Dalším případem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti rozhodnutí může být výrok správního orgánu, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29). Nesrozumitelnost rozhodnutí lze dále spatřovat v případě nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí, pokud odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, jež správní orgán vedly k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), či v případě rozporu výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78). Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména pro nedostatek důvodů skutkových, nikoli pro dílčí nedostatky odůvodnění; „[m]usí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). K tomu Městský soud v Praze uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí takovými vadami, které by jej v důsledku činily nepřezkoumatelným z důvodu nesrozumitelnosti, či pro nedostatek důvodů. Žalovaný sice v řízení pochybil, když ve věci nezjistil úplný skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nicméně část relevantních důkazů v řízení provedl; zjištěná vada tak nedosáhla takové intenzity, že by byla způsobilá učinit napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

47. Soud z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost a vady řízení zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.), v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.
48. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v této věci plný úspěch. Náhrada nákladů řízení ve výši 600 Kč představuje náklady řízení uplatněné v souladu s ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. za použití vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., dle které účastníkovi řízení, jenž nebyl zastoupen zástupcem podle § 151 odst. 3 o.s.ř. a nedoložil výši hotových výdajů, náleží částka 600 Kč představující 300 Kč za každý ze dvou úkonů dle § 2 odst. 3 uvedené vyhlášky (tj. podání žaloby a vyjádření ve věci).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. srpna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu